

VUURAISTEN PORTTI

JOKIHAARAN
LEHTI

NO: 4

Hyvät kyläläiset

Näin Joulun alla ja vuoden lähestyessä loppuaan voipi hieman vilkaista taaksepäinkin.

Vuosi on ollut tapahtumarikas. Jokihaarassa on eletty alkavaa kehityksen kautta. Kylätoimikunta on ollut tässä kulussa hyvin mukana. Ei olla pysähdetty paikoilleen. Uusia ideoita on otettu käyttöön ja vanhoja loppuun kulutettuja romutettu. Kaikelle kylätoimikunnan puitteissa tapahtuvalle on ominaista ihmehen innostunut osanotto ja se, ettei omia vaivoja pyritä säästämään. Kaikki tuohan antaa ideotsijoille ja järjestelijoille parhaan kiitoksen ja valtakirjan jatkaa samaa rataa.

Ruusuilla ei kuitenkaan aina tanssita

Toimiminen kylätoimikunnassa ja kyläläisten valitsemana luottamushenkilönä kunnan päättäntäelimissä on juhlava tunnustus. Huomaamattaan se nostaa omanarvontuntoa ja samalla heittää niskaan melkoiisia velvoitteita. Kuinka kaikesta sitten selviää onkin toinen juttu. Kun tämä kuluva vaalikausi alkoi, järjesti kunta luottamushenkilöille koulutusta. Yhtenä tärkeänä asiana oli mielipiteen muokkaus asiassa kunta vastaan kuntalaiset. Molemmat ovat viivan samalla puolella. Niinhän sen pitäisi olla ja niinhän sen haluaisi olevan. Käytäntö vain on aivan toinen. Ja todennäköisesti tulevaisuus vie tilannetta entisestään huonompaan. Yhtenä vaikuttajana on luottamushenkilöorganisaation muutokset lautakuntien yhdistämisten kautta. Kuntalaisten vaikuttamisvalta kapenee. Entistä pienempi ryhmä on päättämässä kunnan asioista. Viranhaltijoiden asema asioiden esittelijöinä korostuu ja vastakkaisasetelma senkun kasvaa. Kovin ovat pieniä luottamushenkilön vaikutusmahdollisuudet asioihin varsinaisen byrokratian kautta. Paljon enemmän kylän ja kyläläisten asioita parannetaan byrokratian ohi tapahtuvalla hyviin suhteisiin perus-

tuvalle asioinnilla ajattelemaan kykenevien henkilöiden kanssa.

Näin Joulun alla täytyy kirjoittaa Joulupukille. Niin tein minäkin. Pyysin: "Tuo Hyvä Pukki ihmisille enemmän aikaa toisilleen, vähemmän kiirettä. Käytä tänä vuonna reilummin lankaa tiettyjen kireäpipoisten päähineisiin. On se niin ilkeää kun aina kiristää. Kiristystä voisi vähentää myös uusi ehempi työpaikka, joten anna heille hyviä neuvoja sen saamiseksi. Tuo Hyvä Pukki tullessasi Jokihaaraan innokas rakentaja, joka rivitalon tekisi ja siinä samalla meille kyläläisille kerhotilan. Sitä kaivataan ja tilalle löytyy varmasti muutakin käyttöä kuin perhepäivähoitopaikkana sosiaalijohtajan kaavailuista huolimatta.

Kiitokset kaikille kyläläisille yhteistyöstä ja ymmärryksestä. Oikein hyvää Joulua ja menestysellistä Uutta Vuotta.

MIKKO NIEMINEN

Eräs jouluaatto

Elettiin jouluaatto tunnelmissa. Joulun valmistelut olivat ohi. Oltiin hiljennytty odottamaan joulun tuloa. Väki oli käynyt saunassa ja syötiin sitten vasta. Kuusi oli koristeltu ja kynttelit sytytetty antamaan joulutunnelmaa tupaan ja leivinuuni antoi miellyttävää kotoista lämpöä tupaan. Väki oli hiljentynyt viettämään rauhaisaa aattoiltaa, kuka lukien, kuka mitenkin, mutta ilmassa leijui kuitenkin sellainen hienoinen jännittyneisyys ilmapiiri, mitähän lie. -Pitihän se arvata, se oli sitä joulupukin odottelua. Me siinä velipojan kanssa kuiskittiin ja vilkuiltiin isää, että lähteeköhän se taas hevosta syöttämään pukin tuloaikaan, niinkuin ennenkin. Mutta nyt se ei lähtenytäkään, kun samassa kuului eteisestä kopinaa ja kello kilisi, sieltähän se pukki tulikin parta huurteessa toivotellen hyvää joulua ja kyseli: "Onko kilttiä lapsia?". Me Jaskan kanssa kuo-

rossa: "Ollaan, ollaan." Me siinä taas kuiskimaan, mutta sehän on eno-Niilo pukkina. Jaska kuiskuteli: "Vedä parrasta niin nähdään!" Minä: "Ei uskalla, se pian suuttuu". Mutta samassa Jaska jo vetäisi ja siinä tuli koko naamari mukana. Eno siinä ensin hölmistyi, mutta sitten torumaan: "Pojan penteleet, kunhan minä teijät kiinni..." Kyllä meille riemu repes, naurettiin pukin parta kourassa niin, että ... Viimein pukkikin yhtyi meidän naurukuoroon, siinä meni viimeinenkin pukkiausko, mutta hauskaa oli. Eikä saatu edes vitsaakaan - eihän nyt jouluaattona.

Mutta varoitin: "Älkää ihmeessä menkö summassa vetämään parrasta, jos vaikka onkin oikea joulupukki. Hyvää Joulua vain"

E.S.

Joulu puoli vuosisataa sitten

Muistuu mieleen eräs elämäni ankein joulu ja koko vuosikin, sota-aikaan 40-luvun alussa. Elettiin tosi vaikeita aikoja myös täällä kotirintamalla, kaikki miehet oli viety rintamalle, täällä oli vain naiset ja lapset ja sairaat. Jotka koittivat parhaansa mukaan hoitaa kotityöt, elämä oli kovaa, elettiin jatkuvan pelon vallassa, että mitenkähän siellä jossain pärjätään. Lapset kyselivät milloinkahan isi tulee kotiin jne. Tuonen viesti kulki kylälle tämän tästä, milloin nähtiin naapurissa lippu puolitangossa tai pappi asteli raskain askelin kylän raittia tuomassa viestiä rintamalta. Mutta myös täällä kotirintamalla kulki tuoni ja toi surua ja huolta lisää. Meidän äiti sairastui rintasyöpään sodan riehussa pahimmillaan, isän ollessa rintamalla ja me lapset tunnotomia, minä 10v, nuorin 2v toinen veli 9v. Äiti ei jaksanut vaan nukkui pois, vielä kuolinvuoteellaan hän järjesteli meidän asioitamme tati otti nuorimman luokseen Savoon asti, me päästiin naapuriin sukulaisten luo, perhe oli hajonnut, -olttiin mieron tiellä, -toistaiseksi. Elämä mateli hiljalleen eteenpäin, oli huoli ja ikävä pikkuveljestä, olis se edes täällä, mutta kyllähän sillä siellä on hyvä olla, tulis isä edes käymään. Lähestyttiin joulua, mielessä heräsi epäily tuleekohan sitä joulua ollenkaan ja sitä joulupukkiakaan, eihän se pääse kun vihollinen pommittelee ja eihän sitä ole mitään tuotavaakaan kun kaikesta on puute. Joulu tuntui ikävältä kun ei saatu olla kotona, eikä äitiä ole ja isä on siellä jossakin, vaikka muuten oli hyvä olla sukulaisten

luona. Kaikesta huolimatta jouluaattona, aterian jälkeen, istuttiin iltaa valotuikun valossa ja jännitettiin me lapset, että tuleekohan se pukki vaikkei enää pukkiauskoisia oltukaan. Eihän sitä pukkia tullutkaan, mutta pulajan lahjakori siihen ilmestyi, siinä sukulaisten jakaessa lahjojaan, jännättiin me veljen kanssa muistaakohan se pukki meitä, vihon viimein sieltä löytyi meillekin paketti, siinä oli kummallekin pässin puskevat villasukat, vesi herahti silmiin, oltiin me oltu kilttiä sittenkin, tosin enempää odotettiin, mutta olosuhteiden pakosta oli tyytyminen siihen mitä saatiin. Vietimme siinä jouluaattoja serkkujen kanssa temmeltäessä, kunnes ne väsyivät ja kaatuivat sängyn pohjalle. Niinpä mekin veljen kanssa kävimme makuulle, mutta itse en saanut unta silmiin, vaan lapsen mielellä mietin elämän kovuutta ja miksi pitää sotia, ilman sotaa me oltaisi nyt kotona ja tiedä vaikka äitikin olisi selviytynyt sairaudestaan ja eläisi ja olisi kunnon joulu, mutta kaikillaahan oli vaikeaa, oli monenlaisia elämän kohtaloa. Selviäis vain isä sieltä pois, niin päästäis kotiin. Siinä yön hiljaisuudessa mietin näitä asioita, villasukat kainalossa, kunnes vaivuin rauhoittavaan uneen veljen viereen, olihan kuitenkin jouluaatto ja huomenna olisi joulupäivä ja mentäis mäenlaskuun.

E.S

VALOKUVAUSKERHO JOKIHAARASSA

Jokihaarassa järjestettiin valokuvauskerho 14.10 - 11.11.1990 (mahdollinen lisäaika) sunnuntaisin. Kerhoon kaikki olivat tervetulleita. Mukana olivat Sami, Marko, Tarja ja Riitta Lähteelä, Kirsi Ravinen, Veli-Pekka Johansson, Jouni ja Janne Riihimäki sekä Marja Suuronen. Kerhoa johti Mikko Nieminen. Kerho kokoontui Raija ja Pertti Lähteelän luona. Aloitimme kerhon käsittelemällä kameran käyttöä, jonka jälkeen lähdimme kuvaamaan Ellulan romuautoja. Seuraavalla kerralla kehitimme negatiivit valottomassa huoneessa, ja uitimme ne kemi-

kaaleissa. Kolmantena kerhokertana suurensimme negatiivit valokuviksi suurennoslaitteilla ja uitimme ne jälleen kemikaaliliuoksissa. Päätimme pitää seuraavan sunnuntain väliä, ja jatkoimme kerhoa 11.11 - 90. Silloin valokuvattiin kerholaiset Jokihaaran joululehteä varten. Kiitämme Mikkoa kivasta kerhosta, ja kiitämme myös Uuraisten nuorisolautakuntaa tuesta, kun tarjosi materiaalit. Me kerholaiset toivomme lisää erilaisia kerhoja Jokihaaraan.

Jokihaaran likat

Marko Sällinen ja kaatamansa hirven todella mahtavat 14-piikkiset sarvet

MARKO SÄLLISEN HIRVENKAATO

Kun on taskussa ammuntasuorituskortti, metsästyskortti, aseenkantolupa, hirviseurueen jäsenyys ja 15 vuotiaalla holhoojan lupa niin pääsee hirvijahhtiin. Näin alkoi myös Markon metsästysretki joka oli hänen ensimmäisensä.

Jahtipäivä alkoi aivan normaalisti tehtävien jaolla. Marko joutui passiin Volmariin, Vehniän ja Jokihaaran rajalle.

Eikä aikaakaan kun paikalle juosta jolkutteli oikein sarvipää, Marko tähtäsi ja laukaisi ja niin kaatui metsän kruunupää, toisella laukaisulla vielä varmistettiin asia.

Matka hirveen oli noin 40 metriä.

Myöhemmin kun tutkittiin niin ensimmäinen laukaisu oli ollut oikeaoppisesti lapojen väliin, joten toista kertaa ei olisi tarvinnutkaan ampua.

Marko kertoi että hirvikivääri potkaisee aika kovasti ammuttaessa.

Marko pitää hirvenlihaa erittäin maukkaana, mutta vieläkin arvokkaammat taitavat olla tämän hirven 11 kiloa painavat 14 piikkiset sarvet, jotka koristaa Marko Sällisen uutta kotia.

Jokihaaran poijjat

Naapurin emäntä Katri Lähteelä, valokuvaaja Helli Hokka ja maallemuuttaja Anneli Bärlund

Maa- ja kotitalousnaisten kotiseuturetki 8.8.1990

Maallemuuttaja kyselee retkemme paluuaikaa naapurin emännältä, yhdeltä kylämme puuhanaiselta. Nytkin hän on saanut meitä lähtiäjiä kokoon mukavan joukon; "Joo, kyllä me jo iltalypsyille palataan", on vastaus.

Jyväskylän linja-autoasemalta automme lähtiessä oppaamme Leila Backman toivotti meidät lämpimästi tervetulleeksi retkelle kertoen noin parin sadan retkeläisen olevan matkalla ensimmäiseen kohteeseen, Korpilahden kauniiseen puukirkkoon.

Sekä kuulemamme kirkon historia, että hartaushetki antoivat miellyttävän alun retkellemme. Kirkolta linja-autot suuntasivat Veijon tilalle. Emännän kertoillessa talon vaiheista ja vaikuttamisesta Korpilahdella isäntä kierrätti meitä pihapiirissä. Näimme mm. rantasaunan, jonka mahtavat kelohonkahirret ovat lähtöisin Posion, tuon suuren Koillismaan pitäjän yhteismetsistä. Näimme myös tilan karjaa sekä ratsastusleiriläisten asuttamat pihan pikkumökit.

Veijon tilalta matkamme jatkui Ylä-Tiittari-nimiselle tilalle. Tämäkin perintötila on kooltaan melkoinen. Tällä hetkellä noin 650 ha ja ennen luovutusta siirtolaisasutukseen (noin 450 ha) ja ennen suvun kesken tapahtunutta jakoa oli tilan koko lähes 1500 ha. Isännän kertoman mukaan tila on erikoistunut perunan koeviljelyyn ja luopunut kokonaan karjasta. Lounaan jälkeen tutustuimme hyvinhoidetun pihapiirin rakennuksiin ja kotimuseoon.

Ohitettuamme Riitaojan rauhoitetut katajat ja Ki-visuon koulutuskeskuksen saavuimme Joutsan Rusilan taloon. Isäntä, agrologi Tuomo Isolahti oli ostanut huonokuntoisen tilan ja rakentanut omakotitalon sekä perunan- ja juurestenkäsittelytilan. Mm. Pohjanmaalta hankittu peruna jatkaa matkaansa jalostetuna pääkaupunkiseudulle kerran viikossa tapahtuvana kuljetuksena. Luomuviljelyksessä olevan tilan pellot olivat todella kauniit. Moni meistä osti kassillisen herneitä kotiin viemiseksi.

Seuraava kohteemme oli Peltolan mäkitupoalais-museo Luhangan Tammijärvellä. Siellä kunnostetut rakennukset ja sinne siirretyt museoesineet kertoivat karua kieltään aina 1700-luvulle asti.

Ennen päiväkahveja Tammissuojan täysin peruskorjatussa, vanhassa seurantalossa poikkesimme Keskinen tilalla kuulemassa talkkunan valmistuksen niksejä; maistamisen ilonkin koimme. Seurantalolla tutustuimme myös monipuoliseen käsitöiden myyntinäyttelyyn.

Illansuussa suuntasimme Vaaruvuoren yli kohti kotia mukanaamme talkkunapussit, herneet ja käsi-työt. Nyt kotiuduttuani tiedän, milloin naapurissa on iltalypsyn aika. Meillä itsellämme kun navetta on muussa käytössä.

Kiitoksia retkikumppaneilleni

ANNELI BÄRLUND
VALOKUVA: HELLI HOKKA

Kuvamuistoja kotiseuturetkeltä

VALOKUVAT: HELLI HOKKA

Pimenee

Hämärään pirttiin alkoi syntyä uuden kahvin tuoksu. Anna asetteli varovasti kuppeja pöytään ja otti kerman jääkaapista. Korppuja oli eilen itse kuivattu nahistuneista pullapitkoista ja niitä oli tullut pakastettavaksi saakka.

Urho nukkui selkä pirttiin päin. Froteepyjaman helma mutruili puolivälissä selkää ja housujen takamus oli hiestääntynyt pakaroiden alapuolelle. Sitäpaitsi se kuorsasi.

Yhtäjaksoisiin korahduksiin tuli yhä useammin pieni tauko, josta saattoi päätellä, että se aisti sieraimissaan kahvin tuoksun.

Anna katseli ja kuunteli ja tunsu kuinka helliä tunteita puksauteli mieleen. Vaikka se oli vähän tuollaisen, puolikalju ahavakeväitten uurtama viisikymppinen käppänä, niin oli se kuitenkin hänelle maailman paras ja rakkain.

- Nousehan nyt, se alkaa ihan kohta. Ehditään vielä kahvit siemaista ennen sitä, Anna pötki nukkuva.

- Huh, huh, vai alkaa se, no nouseaan nouseaan vaikka keskellä yötä. Seuraavaan vierähtääkin ainakin ihmisikä, kuului peiton alta.

Urho työnteli pyjaman helmat housuihin ja kurkisti ikkunasta.

- Voi näkyäkin, kun ei ole paljon pilviä. Mennään ihan katolta katsomaan.

- Mennään vaan, mutta juohan se kahvisi ensin.

Urho tökki verkkaan korppua kahviin ja yhtäkkiä se tyrskähti nauruun.

- No mitä se nyt hulluilee, Anna tokaisi.

- Kun en eilen muistanutkaan kertoa siitä tapauksesta siellä Toivolassa, kun sitä tonttia lohkottiin.

- No mitä siellä nyt noin hauskaa sattui, vakavassa touhussa.

- Eeva oli laitellut päiväkahvit ja siinä niitä juotiin. Se sanoi maamittarille, että mittari on hyvä ja ottaa niitä lakkoja kanssa. Mittari otti oikein monta lusikallista ja kehui niin hirveästi. Kysyi vieläpä, että onko niitä tässä lähelläkin ja voisiko sitä paikkaa neuvoa. Siihen Eeva, että onhan niitä. Eilen olivat sattuneet aivan mahdollomaan paikkaan. Kaksi sangollista kahmittiin parissa tunnissa. Kun niitä oli vielä vaikka miten paljon, niin ei hennottu sinnekään jättää. Eino riisui kalsarinsa ja sitoi solmut lahkeisinn. Poimittiin vielä nekin täyteen.

Jostakin syystä mittari säntäsi siltä istumalta pihalle ja tuli takaisin vähän ajan päästä. Mutisi tullessaan käyneensä katsomasssa oliko unohtanut autoon valot päälle.

- Vai Einon kalsaritkin täyteen, Anna hihitti.

- Ei mutta nyt mennään, kello on jo kahtakymmentä vaille viisi, Urho tohahti.

Urho tökkäisi jalkoihinsa toffeenväriset skottiruudulliset aamutossut ovipielestä ja otti jakkarat käteensä.

- Ihanko se meinaa katolla jakkaralla istua?

- Tietysti, sehän kestää alusta loppuun ainakin tunnin, kuka sitä nyt jaksaa niin kauan viistolla katolla seisoa.

Urho kipusi rotisevia tikkaita katolle ja asetteli jakkaran harjalle, jalat kahta puolta. Koeistuttuaan

hän autteli Annan ylös ja istuttuaan Annakin oli ihan tyytyväinen jakkaraan.

- Mitähän jos joku näkee kun me kökötetään täällä katonharjalla kuin kaksi huuhkajaa, Anna tirskahteli.

- Mitäs se kenellekään kuuluu, miten kukakin tätä ihmettä seuraa. Ja muista, että kun katsot sen filmin läpi, katso ettei satu kirjainten kohtia. Jouko sanoi, ettei ehjää löytänyt. Toi nuo jostain repron jätelaatikosta. Näytti sormella niitä kirjainten kohtia ja sanoi, että vain täysmusta pinta on se oikea kohta, Urho valisti.

- Voi kun tuo koivu sitten jää pahasti linjalle, Anna valitti.

- Jospa minä vähän väistäisin jakkaraa....

- Ei se mitään auta tällä matkalla. Minä taidan mennä itsekin tuonne liiterin nurkalle, Anna empi.

- Ethän sinä minnekään... Odotas vähän!

Urho rapsahti kuin kärppä alas rappuja. Liiterin ovi kolahti ja hetken kuluttua aamuyön rauhssa jyrähti moottorisahan mieletön rääkynä.

- Huulluko se on, Anna yritti huutaa, mutta ei Urho mitään kuullut.

Anna kurkisti alas ja näki kuinka se kumartui koivun tyvelle. Ärjäytti sahaa pari kertaa ja tyveen syntyi mukava lovi. Sitten saha jurisi pitempään ja latva huojautti katolle päin.

- Herran jumala, katolle se tulee, Anna huusi ja kipaisi liukkaasti harjalle. Seisoi siinä hajareisin jakkara kädessä ja vauhkoin silmin vilkuili kumpan päähän taloa säntäisi.

Urho oli irroittanut otteensa sahasta ja työnsi molemmin käsin koivua. Pyjaman takamus kiristyi ratkeamispisteeseen ja suonet otsalla pullottivat lyijykynän vahvuisina. Koivu alkoi hitaasti kaatua. Lähdettyään se nitkahti kannosta ja muutti suuntaansa ja alkoi vängätä mökkiin päin. Urho tempaisi irronnen sahan juurelta ja näki kuinka runko sujahti puolen metrin päästä katon nurkasta ja iskeytyi maahan, latva keskelle pihaa.

- Hulluko se on, tähän aikaan ja tuollainen jyrinä ja rytinä. Hyvä ettei mökki hajonnut siinä touhussa, Anna intosi.

Urho istui jakkaralleen ja tihrusi taivaanrantaan filmiliuskojen läpi.

- Mutta nyt näkee, vai eikös näykin? Katsoppas kuinka mollikka mukavasti reunoilta kuumottaa. Eläkö katso kirjainten kohdalta, siinä voi mennä näkö. Katso nyt, ihan kuin tulivuori loimottelisi siellä ympärillä. On tämä vain kumma tapaus. Ei tätä meikäläinen enää koskaan koekaan...Katso, katso nyt vain aläkö muualle tihraa, Urho mumisi.

- Mutta kun minusta tuntuu, että se mopo jäi koivun alle, mitä se Joukokin siihen sanoo...

- Yksi mopo siellä tai täällä tällaisena hetkenä...

Täällä...sitä täältä enää puuttuisikaan, Anna tuhisi.

- Mitä siitä moposta. Minä karsin koivun aamulla ja sittenhän sekin nähdään. Katso nyt, jos vielä meinaat ehtiä, minusta näyttää, että auringosta on jo kohta puolet näkyvissä.

TAISTO KOTKA

Jokihaaran uudisasukkaita

Lamminahon tilan uusi päärakennus on komea hirsiluomus puhtaan valkoisen lumen ympäröimänä

Haaparannat muuttivat

Jokihaara-Tikkakoskitien varrelta käännytään Lamminaholle.

Synkkä metsä reunustaa tietä, mutta vain hetken. Silmien eteen avautuu mahtava näköala järvelle, todella komea hirsitalo ja pihamaalla hevosaitaus, missä oleilevat ratsuhevoset.

Tikkakoskella omaa yritystä (Tikka-Beacon) pyörittänyt Jukka Haaparanta perheineen päätti muuttaa arkipäivän kuviot uuteen järjestykseen. He möivät yrityksensä, ostivat Lamminahon autio-tilan Jokihaarasta ja alkoivat rakentamaan. Ensin tilalle rakennettiin tilat ja aitaukset hevosille, joita tällä hetkellä on kolme. Hevoset muuttivat Lamminaholle jo vuonna 1987. Hirsitalon rakentaminen alkoi vähän myöhemmin ja valmistui kesällä 90, jolloin Jukka ja Leena sekä lapset 8-vuotias Noora ja 2-vuotias Hanna-Riikka muuttivat maalaismaiseen. Noora käy nyt koulua Höytiällä pienessä kyläkoulussa ja viihtyy hyvin. Käveltävä koulu-

matka on nyt lyhyempi kuin entisessä koulussa Tikkakoskella. Leena käy työssä Ilmavoimien Esikunnassa Tikkakoskella ja Hanna-Riikka viettää päivänsä Uuraisten kirkonkylässä päivähoitossa. Paljon turhia kilometrejä ja paljon aikaa kuluu illoin aamuin edestakaisin matkoihin, kun Jokihaarassa ei ole päivähoitomahdollisuutta.

Jukan suunnitelma viettää sapattivuosia ei ole aivan täydellisesti onnistunut, sillä hän on hankkinut traktorikaivurin ja työskentelee sen kanssa ympäristön rakennustyömailla.

Jokihaaran kylätoimikunta kävi nyt syksyllä toivotamassa uudet kyläläiset tervetulleiksi ja saimme tutustua uuden talon todella hienoihin tiloihin.

Järven rannalla, isolla tontilla ja alle puolen tunnin matkan päässä Jyväskylästä olevan talon omistaminen on mahtavaa, tuon voi lukea asukkaiden tyytyväisestä ilmeestä.

Joulukortti valokuvaustempaus

Vuoden alkupuolella Teuvo Riihimäen ideasta alkuun lähtenyt joulukorttihanke on edennyt viittä vaille valmiiksi.

Valokuvia kilpailuun saapui kuudelta kuvaajalta yhteensä yli kaksikymmentä kappaletta.

Kuvista koottu näyttely oli ensin esillä Rantaillassa ja loppukesän T-kauppa Salmelalla. Kuvien arvosteluun, missä äänestettiin viisi parasta osallistui kiitettävä määrä kiinnostuneita, yli yhdeksänkymmentä henkeä. Arvosteluun osallistuneiden kesken suoritettiin arvonta ja siinä viiden onnellisen joukkoon sijoituivat Anneli ja Pia Bärlund, Virpi Saksala, Paavo Starkman, ja Rauno Lappi.

Kisaan osallistui väkeä paljon myös Jokihaaran ulkopuolelta, Jyväskylästä ja Tampereelta saakka.

Kuvista äänestyksessä parhaiten menestyi Markku

Lehtosen "Valaistut kuuset" saaden 54 ääntä. Toiseksi selvisi allekirjoittaneen "Lumen taivuttama puu" 52 ääntä lisäksi viiden joukkoon mahtuivat Markku Lehtosen "Simunan aita" ja "Auringon lasku Simunan jäähän" sekä Eeva Salmelan kuva "Pienimäen pihapiiri".

Yksikään kuva ei jäänyt ilman pisteitä.

Valokuvaamo valmisti kuvista kortit ja Foliopaino Maija Nieminen painoi niihin Jokihaara-aiheiset joulutervehdykset.

Tämän lehden ilmestyessä kuvista valmistetut kortit ovat myynnissä T-kauppa Salmelalla ja Jokihaaran postilla.

Muistakaa tuttuja kylän omilla korteilla. Se on mukava yllätys Jokihaaran ystäville.

MIKKO NIEMINEN

Jokihaara Suomen hiihtomaineen pelastajana ??

Uurainen on hiihtopitäjä, menestynyt takavuosina niin kitoiksissa kilpaladuilla kuin kansanhiihdossakin. Toisen hiihtoelementtiin läheisesti liittyvä tosiasia on, että Jokihaaran Konttilanmäki on Suomen lumisimpia tienoita.

Muutama talvi taaksepäin, taisi olla Lahden MM-hiihtoja edeltävä kausi kun Keski-Suomen korkeudella tuskailtiin vähäisestä lumesta. Silloin Suomen hiihdon päävalmentajana toimi Pekka Vähäsöyrinki ja hänelle lumettomuus oli iso ongelma. Jyväskylän yliopiston liikunnanlaitoksella hän oli vuodattanut huoliaan Pirttimäen Reijolle (Jokihaaran naapurikylän Kuikan kantavia voimia). Reijo oli ihmetellen kertonut, että kyllä meillä lunta on vaikka hiihtämiseen asti. Ei vaan saanut ensimmäisellä kerralla tarinaansa uskottavaksi. Niinpä Vähäsöyrinki suojatteineen suuntasi Lappiin harjoittelemaan. Ei sielläkään lunta liikaa ollut ja seuraavan kerran Reijon tavattuaan Pekka oli naures-

kellen todennut, että onhan Teillä Kuikassa vieläkin lunta. Reijo vakuutti lumikerroksen olevan ainakin 30 sentin paksuinen ja silloin Vähäsöyrinki innostui. Reijo kertoi asuinpaikkansa ja Pekka suuntasi Kuikan-Jokihaaran maisemiin. Vielä Tikakoskella hän uskoi tulleen petetyksi, mutta noustessaan Konttilanmäen rinnettä ylös hän yllättyi ja löysi Jokimäen päältä lähtevästä metsäautotiestä mieleisensä harjoitusradan. Maalaiskunnan liikuntatoimisto kävi ajamassa latu-urat ja hiihdon harjoitusolot olivat kunnossa lähellä Jyväskylää. Tuolla lenkillä nähtiin sitten ahkeruimassa nimekkäitä hiihtäjiä. Silloin vielä tuleva kultamitalisti Harri Kirvesniemikin siellä viiletti lukemattomia kertoja.

Elettiin hetki eteenpäin ja Suomen kansa juhli Lahden MM-hiihdoissa kaikkien aikojen parasta hiihtomenestystään.

Menneitä muistellen

Jokihaaran kyläkoulu vuonna 1955. Kuvassa seitsemän luokkaisen koulun kaikki oppilaa Keskellä yläluokkien opettaja Ilmari Pöyhönen. Äärimmäisenä vasemmalla opettaja Eila Minkkinen ja hänen vieressään keittäjä Kaisa Höytiä.

KYLÄTIE

Olipa kerran tie, joka vei Jokihaaran halki. Vaan ainahan se tie on siinä ollut. Silloin se oli vailla nimeä. Nykyään sitä sanotaan Viestintieksi. Tien päässä kun on viestirykmentti, vai millä nimellä sitä nykyään kutsutaan.

Minä olen talsinut, tätä tietä pikkupojasta saakka. Vaikka olinkin 25 vuotta välillä muualla, ei se ole unehtunut. Vuonna -60 tie peruskorjattiin uuteen uskoon. Sitä ennen se oli osa kylän nuorison kokoontumispaikkaa. Iltaisin ja pyhien aikaan. Kyllä sitä olikin ihmisiä silloin liikkeellä. Jalkaisin polkupyörillä, talvella potkurilla ja suksilla. Turvallista silloin olikin liikkua, kun ei ollut autojakaan liikkeellä. Joskus sodan jälkeen tiellä ei auton jälkiä näkynyt, oli vaan rautakärryn pyörät painaneet syvät urat tiehen. Talvella näkyi vaan reen jäljet lumisella tiellä. Sekä jaloin tehty ura oli tiessä.

Kyllä sitä joskus kesä aamuna tuvan vintillä heräs rautakärryn kolinaan, kun Kovasen Albin, tai Riihimäen August vei hevospelillä jyviä myllyyn jauhettaviksi. Hevosiahan oli silloin melkein joka talossa. Sitten vuonna -47 -48 liikkui jo jokunen kuorma-auto puunajossa. Kyllä se olikin jännää

meille kossipojille, kun kuultiin auton jurraavan ylös Huvilan mäkeä. Kuskit kun otti meidät kyytiin lavalle. Joskus pääsi istumaan hyttiinkin, siitä oltiinkin polleita. Syy, minkä takia päästiinkyytiin oli se, kun tarvittiin portin aukaisijaa. Portteja oli ainakin muistini mukaan neljä tai viisi Purolan ja Kuralan välillä. Muuta maksua siitä ei saanut, kuin olla kyydissä ja kyllä se riitti hyvin. Kelirikko aikaan tie oli niin huonossa kunnossa, että autot tulivat kylälle koulun kautta, koska tie oli poikki Huvilan sillan kohdalta. Lahtisen mäki oli koetelemus monelle häikäpönttö-autolle. Ne joutuivat ottamaan vauhtia montakin kertaa noustessaan ylös. Talot, jotka silloin olivat tien varrella, ovat vieläkin pystyssä ja niissä vieläkin asutaan. Tosin uusia on tullut lisää ja tulee edelleenkin. Ihmisiä ei nykyisin paljontaan tiellä liiku, varsinkaan iltaisin. Syitä on varmaan monia. Jostain syystä vaan halutaan istua TV:n vieressä, se kun on helpompaa. Tai lähdetään autolla kauemmaksi kyläilemään. Kyllähän se on hyvä lähteäkin, kun on lämpöset autot ja hyvät tiet. Olen jonkun kerran viikossa nykyisin kulkenut kylän raittia iltaisin, eikä siellä autoliikenne ainakaan ole häirinnyt kulkemista. Joten lenkille vaan KYLÄTIELLE

PL

Jouko Salminen uusi yrittäjä Jokihaarassa

Jokihaarassa 35-vuotta sitten syntynyt Jouko Salminen suoritti ammattikoulussa puusepänilinjan ja jatkoi opiskelua teknillisessä koulussa valmistuen puuteknikoksi.

Koulujen jälkeen hän työskenteli Uraisilla kuuluisissa Koriste-Leppä, Tero-Kaluste, Kaluste-Aqvaarius yrityksissä. Tämän vuoden alkupuolella Jouko sitten päätti, että seuraavassa työtodistuksessa ei saa työsuhteen päättymisen syynä enää olla konkurssi, vaan jotain muuta. Jouko hakeutui yrittäjäkoulutukseen ja alkoi suunnitella oman yrityksen aloittamista. Naapurit epäilivät tällaista jo vuosia aiemmin koska Joukon tontille rakentui mahtavan kokoinen autotallirakennus.

Yrittäjäkurssi antoi riittävän rohkaisun ja niin uusi vielä nimeä vailla oleva puusepäntehtas näki päivänvalon nyt syksyllä.

Jouko Salminen ei saanut yrityksen aloittamiseen starttirahaa, syynä lieenee epäedullinen aloittamisajankohta, käynnistys- ja investointiavustusta kuitenkin. Ja tuo raha oli todella tervetullut satoihin tuhansiin nousseiden investointien helpottajana.

Yrityksen tämän hetkinen tuotanto käsittää erilaiset levyrakenteiset kalusteet, vesisänkyjen sokkelit ja runko-osat, erilaiset kaapit ja komerot. Ja lisäksi Jouko tekee asiakkaan toiveiden mukaisia tilaustöitä.

Jokihaaran kylätoimikunta ja Uuraisten Portin toimitus toivottavat Onnea ja Menestystä uudelle yrittäjälle.

Kysymys meille kaikille

Aina silloin tällöin meillä on ilo istua nuorison kanssa juomassa iltakahvia tai -teetä keittiömme pöydän ääressä. Kuka on tullut kumppaneineen autolla, kuka itsekseen mopollaan. Useinkin keskustelumme on sivunnut nuorison toivomaa omaa koontumispaikkaa, missä voisi viettää iltaa pelejä pelaten tai vaikkapa vain kupposen kahvia juoden. Kahvin tilalla kun on nykyisin aika usein muut juomat. Myös tanssittamisen mahdollisuus olisi mieleen. Vaan eipä ole kunnassa osoittaa heille tiloja!

Onhan meillä nuorisoseuran talo, mutta missä kunnossa. Rappeutumassa oleva kaunis rakennus. Me ja moni muukin ihmettelemme, miksi näin saa tapahtua. Kunnassa on useita yhdistyksiä ja yhteisöjä, joilla on jo nyt näyttöä mahtavaa näyttöä rakentamisesta niin omassa kunnassa kuin ulkomaillakin. Yhdistämällä resurssimme voisimme tehdä paljon omankin kuntamme nuorison hyväksi.

Olemme kuulleet, että jo vuosia sitten esimerkiksi Jokihaaran Seudun Erän aktiiviset miehet olisivat lupautuneet seurantaloon katon korjaustalkoisiin. Uskomme, että kuntakin voisi osallistua tavalla tai toisella koko kunnan kannalta merkittävään projektiin, mikäli omistajien taholta ryhdyttäisiin aktiivisesti kuntalaisten kannalta tärkeän koontumispaikan saneeraustoimenpiteisiin. Aikaa menisi, tupakkaa palaisi ja rahaa tarvittaisiin runsaastikin, mutta yhteisin voimin ja yhteistuumin saisimme varmasti paljon aikaan.

Molemmiin puolin omaa kuntaamme on vastaavista taloista hyvät esimerkit, sekä Puuppolassa, että Lannevedellä. Samoin monessa muussa pitäjässä. Uskomme myös, että terveellä talonpoikaisjärjellä ja hyvällä maulla suoritettu korjaus toisi myös talolle runsaasti muitakin käyttäjiä kuin nuoriso. Kenties sitä voitaisiin käyttää konserttisalinä ja häitäkin siellä ehkä tanssittaisiin.

Tässä meille kysymys omien nuortemme kuin myös varttuneemman väen aktivoimiseksi hyvän asian puolesta ja oikeaan suuntaan.

Ensimmäisiin talkoisiin kahvit ja pullat luvaten

5.11.1990 klo 22.00 Jokihaarassa

Anneli ja Paavo

Jokihaara elää uutta nousua!

Vielä sodan jälkeen sivukylät elivät vireää elämää niin Jokihaarassakin.

Oli kaupat, koulut, posti ja saha. Oli kaikkea, mitä vireällä kylällä tarvittiin. Tuli paha 60-luku, joka auttiottti kaikkia Suomen sivukylä, niin Jokihaaraakin. Saha lopetti toimintansa, nuoriso muutti kaupunkiin, koulunpito lopetettiin, kylä hiljeni. 90-luvulla on tilanne taas toisin. Jokihaaraan rakennetaan vilkkaasti ja väkeä muuttaa kylälle. Saha tuskin tulee takaisin, mutta koulu aloittaa toimintansa vielä joskus. Jokihaara tuntuu olevan kovasana tänä päivänä, sinne haluaa muuttaa kaikki. Sinne näyttää muuttavan myös Uuraisten terävin kärki. Kansanedustajalle rakennetaan taloa parhaillaan, ja kohta alkaa nousta kunnanjohtajan talo.

Olen miettinyt, mikä on saanut Jokihaarasta näin suosittu. Onko se kylän hyvä sijainti vai Mikko Niemisen kova yrittäminen kylän eteen?. Yhtenä lauantaina tuli esille uusi näkökohta. Sain nimittäin kaupasta lämmintä Jokihaarassa leivottua leipää. Silloin ajattelin, että leivän perässä ihmiset ennenkin muuttivat asuinpaikkaa, miksei nytkin.

Tämä Jokihaarassa leivottu leipä on varmasti maailman parasta. Sitä syö niin paljon, ettei siinä ole mitään tolkkua. Tahtoo ain a kesken loppua kaupastakin. Kyllä jokihaaralaisten kelpaa. Toivonkin vain hyvää jatkoa ja myönteistä kehitystä koko kylälle, kaikille kyläläisille ja leipomolle.

MATTI VÄÄRÄSMÄKI

Kyläläiset huomio!

Miten olis?, kun pimeys painaa päälle, eikä meillä ole niitä katuvalojakaan täällä. Meinaan, että olisiko paljon pyydetty, jos pidettäis niitä pihavalvoja päällä, 17-21 välisen ajan.

Vieraatkin uskaltais paremmin tulla kyläilemään, eikä kompurois rappusissa. Uudet talot ovat sen jo huomioineet paremmin.

Kulutukset sadan watin lampulla on neljän tunnin aikana 10 pennin luokkaa. Että rahasta se ei pitäis olla kiinni. Kiitos

YX KYLÄHULLU

Maanantai 19.11.1990 klo 8.28

Sanaton pakina

Maanantai 19.11.1990 klo 8.30

By Mikko Nieminen

Uuraisten Portin markkinat

MYYTÄVÄNÄ

JUURI VALMISTUVA

VAPAA-AJAN ASUNTO

Ympäri vuotiseen käyttöön. Tuomilammen Etelärannalla. Metsäisellä 1,5 hehtaarin tontilla. Sijainti 35 km Jyväskylästä pohjoiseen.

Soittele (941)814 123 Teuvo Riihimäki.

MYYTÄVÄNÄ

Kovasti toivotut

JOKIHAARA-JOULUKORTIT

Kortteja viisi erilaista. Niitä on myynnissä T-kauppa Esko Salmelalla ja Pikkujouluissa 8.12.90 Taavetinmäessä.

Pidä kiirettä, kortteja on vain 250 kappaletta.

Yllätä sukulaisesi ja ystäväsi kotimaisemasta kertovalla Joulutervehdyksellä.

Rauhallista Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta

*Toivottaa Jokihaaran kylätoimikunta
ja Uuraisten Portin toimitus*

UURAISTEN PORTTI

Jokihaaran lehti nro 4

Julkaisija: Jokihaaran kylätoimikunta

Toimituskunta:

Mikko Nieminen (vastaava)

Esko Salmela

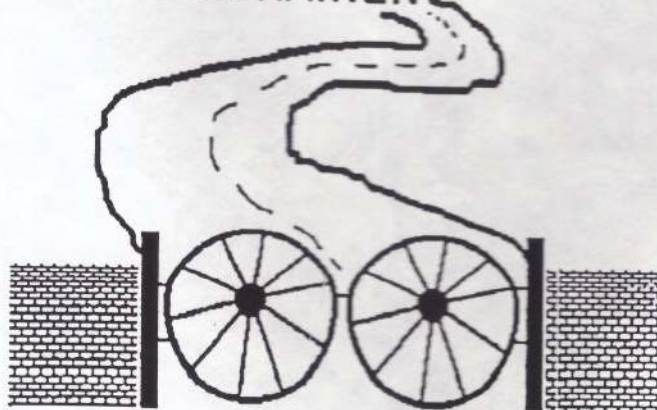
Raimo Riihimäki

Pertti Lähteelä

Taisto Kotka

Paavo ja Anneli Bärlund

UURAINEN

Valokuvat ja piirrokset: Helli Hokka, Pertti Lähteelä ja Mikko Nieminen

Tekstin muokaus ja taitto: Haaranperän PC-kerho

Monistus: Uuraisten kunta

Jakelu: Kaikkiin Jokihaaran äänestysalueen talouksiin.